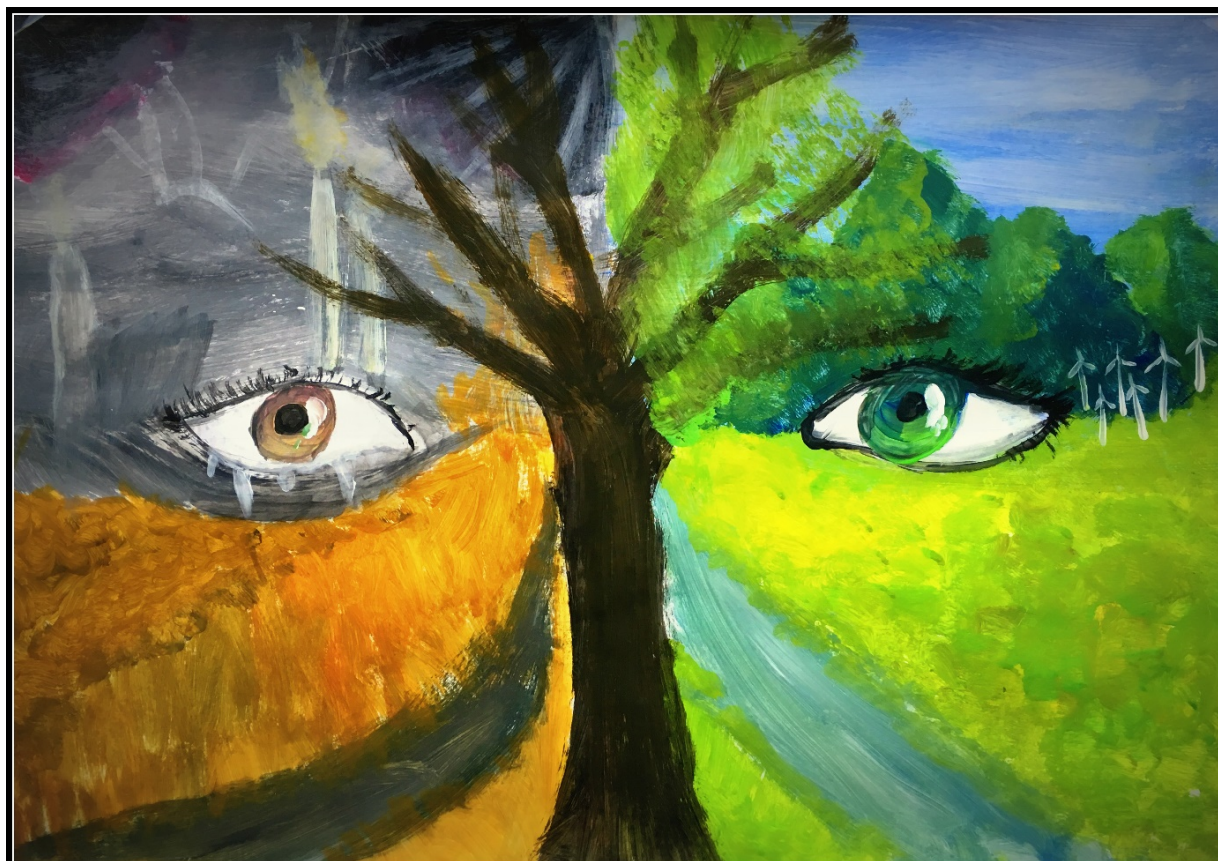

ŠOLSKO LITERARNO GLASILO

2018/2019

OSNOVNA ŠOLA
MILANA ŠUŠTARŠIČA

Uvodna beseda

Na šestem glasbeno-literarnem večeru, šestega junija 2019, ob izidu šolskega literarnega glasila veselo pričakujemo literarna dela učencev v pisani in peti podobi, ki bodo vesela in toplih barv, nekatera pa tudi žalostna in mračna. Kakor življenje, ki nikoli ni enobarvno.

Učenci ste v tem šolskem letu ustvarili mnogo literarnih del, pravzaprav že toliko, da je bilo težko narediti izbor za glasilo. Temu v prid so se zbrale raznolike teme: letni časi, varovanje okolja, življenje, družina in dom, šola, ljubezen in prijateljstvo, bolezen in stiska, pesem, drugačnost in multikulturalnost, živalske zgodbe, pustolovski zgodbi, na koncu pa še strip. Vsi smo drugačni, vsak ob pogledu na določen predmet, ki ga želi opisati ali narisati, vidi skozi svoje oči na edinstven način, ki je le njemu lasten, nekemu drugemu pa drugačen. In tako je tudi prav, kajti če bi bili vsi enaki, bi bil svet enoličen in dolgočasen, tako pa je pester, barvit, pisan. Kakor nam sporoča ena izmed pesmi, »ni pomembno, če si črn, bel, moški, ženska, kristjan, musliman, reven, bogat ... ali koga imaš rad«. Zakaj toliko besed o drugačnosti? Ker se je izkazalo, da je ravno to najbolj navdihnilo pišoče učence, spisi in pesmi na to temo so kapljali kot neustavljiv dež po sušnem obdobju. Takšna dela so zlata vredna, ker ne izražajo samo čutnosti do drugih, temveč tudi poučnost. To se zgodi, ko vas ob branju spreleti: »Ali sem jaz do sošolca ali sošolke, ki prihaja iz drugega okolja in je zato drugačen ali drugačna, res pozoren in prijazen tako kot do preostalih sošolcev in sošolk?« Veliko del je nastalo tudi na temo varovanja okolja, ko ste z ustvarjanjem plakatov obeležili dan Zemlje. Z literarnimi deli »Soča pripoveduje« ste posebili naravo in nam tako približali njeno pogosto spregledano občutljivost. Ozavestili ste dejstvo, na katerega v vsakdanu radi pozabimo: naravo je treba ohranjati, in ne onesnaževati. Pri razmišljanjih o plastiki ste spodbudili, da že z malenkostjo, kakor je pravilno razvrščanje odpadkov, lahko prispevamo k boljšemu svetu, sožitju in zdravju. Literarna dela krasijo nekatera likovna dela učencev, ki so prava poslastica za človeške oči, četudi jih bo vsak bralec videl na drugačen način.

Želim vam prijetno poletno branje šolskega glasila in lepe počitnice, polne branja, zabavanja, gibanja in zdravja.

Klasja Zala Kovačič

LETNI ČASI

Gaja Škraba Pislak, 8. a

Jesenska

Jeseni se ti zdi,
kot da si v pravljici.

Hladen veter zapiha,
liste z dreves odpiha.

Iz njih se mavrica naredi,
saj so zelo pisani.

Jeseni zabava je za vse, ki radi
listje grabite.

Jeseni sadja in pridelkov je obilo,
zato ljudje dobimo tudi kakšno
kilo.

Živali se počasi odpravijo spat,
saj čez zimo nimajo tu kaj iskat.

Lastovice odletijo v druge kraje,
da bi se tam s prijatelji igrale.

Natalija Likar, 7. a

Jesen prihaja

Ko stopiš na prag, te tam pričaka kopica zanimivih reči. Zagledaš rdeče-rumeno listje, dan se je začel, a ob peti uri bo že mrak. Živali, ki prespijo zimo, si že nabirajo zaloge za zimo.

Neža Staroveški, 7. c

lepote. Za marsikoga je jesen najlepši čas v letu. Ste se kdaj vprašali, zakaj? Jaz se še nisem do sedaj. Mislim, da zato ker se vse poleže, gre počivat in nastopi zima. Nekatere živali, ki prespijo zimo, se že pripravljajo na zasluženi počitek. Medved se jeseni dobro naje, da lahko mirno prespi zimo. V jesenskem času se medvedi radi potikajo po gozdu. Zgodilo se je že tudi, da je prilomastil v manjša naselja. Ptice lastovice se jeseni selijo v toplejše kraje, kjer preživijo zimo, ki brije pri nas. Verjetno ste že kdaj na električnih žicah videli veliko lastovic, ki so se zbrale, da poletijo v tople kraje. Na nebu so jih zlahka opazimo: nad tabo poleti cel črn oblak, to so lastovice.

Zima je pred vrati. Na plano bo potrebno povleči debele plašče, kape, rokavice in šale. Kmalu bo zapadel sneg, ki se bo obdržal vsaj nekaj dni. Vse se bo umirilo, razen vremena, ki zna kar dobro ponagajati v tem letnem času. Vse nas zanima, kaj bo s sabo prinesla tetka zima.

Katja Kosten, 6. c

Zima je prima

Zima je znova spet prima,
spet je vesela.
Začarana, bela
s snegom je belim
naš vrt zasnežila.

Zima je prima,
je znova ves svet pobelila.
Zima na hribu,
se nam od daleč smeji,
bela je bela,
vse zasneži.

Zima vesela,
med nami je pela,
vse snežne so rime,
vesele, igrive.
In zdaj vsi že vemo,
Vse to je dokaz,
da vse zime,
ki so bele,
so res prima
in vesele.

Nika Vodusek Kržišnik, 5. c

Žalovanje ob dežju

Nebo prikrili so oblaki,
Veselje, radost s soncem sta odšla.
Žarke sreče dež bo spral s srca.
Slabo je, če so dnevi taki.

Otroci se želijo igrati zunaj,
a dež jim to preprečil bo.
Spral bo tisto svetlobo.
Kdaj sonce spet bo tukaj?

Zaprite okna vsi.
Otroci, starši, babice.
Zdaj čas je za vse pravljice.

Oh, prizanesi nam ti dež!
Kdaj drugič moči to zemljo,
ko nas več tukaj nič ne bo.

Kristina Mihelič, 9. a

VAROVANJE OKOLJA

Ko Soča spregovori ...

Moje ime je Soča,
v gorah res sem deroča.
Ko priderem v nižavje,
upočasnim se, in tako prav je!

V Sočo ne meči smeti,
sicer te ona utopi.
Skupaj ločujmo mi:
smeti grede v smeti, ne pa vame,
da se moja jeza ne vname.

Če bi me res spoštovali,
me ne bi onesnaževali!

Filip Kene, 9. a

Soča pripoveduje

O, Soča jaz sem prelepa,
veliko se mi obeta,
zelenomodra, polna življenja,
dobra energija se od mene
odvaja.

A zdaj ljudje me onesnažujejo,
sami sebe ponižujejo.

Vame smeti mečejo,
nič jih vest ne peče.

Bolj sem umazana zdaj,
to zame ni več pravi raj.
Polna sem energije,
veliko stvari se vame zlije.
Pa saj še ni tako slabo,
zato ne jočimo
in raje čistimo našo Sočo.

Tina Lenart Pucihar, 9. b

Klara Greblo, 6. a, priznanje na mednarodnem razpisu za likovna dela »Zemlja, barvit planet« (Muzej novejšje zgodovine Celje)

Ko Soča spregovori

Moje ime je Soča. Sem najlepša in najbistrejša reka v prečudoviti deželi Sloveniji.

Vsak dan me obiskujejo ljudje z vseh koncev sveta. To je seveda dobra stvar, ampak ima tudi svoj minus. In ta je, da ljudje, ki me vsak dan obiskujejo, na mojih prečudovitih bregovih puščajo smeti. Te so vseh velikosti in oblik. Od ovitkov sladkarij do velikih kosovnih odpadkov, kot so deske, avtomobilske gume in še veliko več, kot si sploh lahko predstavljate. Ampak smet je smet, velika ali majhna, v vsakem primeru me zaboli srce. Tudi ob najmanjših papirčkih. To mi seveda ni niti najmanj všeč, saj kvarijo mojo lepoto.

Tu sem zato, da polepšam Slovenijo, ne pa da postanem smetišče. Lepo prosim vse prihodnje obiskovalce, da v moji lepoti uživajo brez smetenja.

Jakob Praprotnik, 9. a

Stop plastiki!

Ne bodimo sebični,
misleč samo nase.

Pomislimo tudi na živali,
ki se ne morejo postaviti zase.

Na naše potomce,
naš planet in
našo prihodnost!

Zato: STOP PLASTIKI!

Ula Smiljić, 9. b

Življenje

NA

svetu

JE

POSTALO

PLASTIČNO

JUTRI

bo

KONEC

nam

je

vseeno

?

EMA SIROTIČ, 9.6

Plastika

O plastiki se je v tem šolskem letu govorilo že veliko. Torej, kupila sem jogurt. Z veseljem sem ga popila. Lonček sem vrgla v smeti. Po naslednjih treh korakih pa sem se spomnila na okolje.

Zakaj sem pravzaprav vrgla lonček v smeti? Odgovorov na vprašanje je veliko. Torej, začnimo pri prvem odgovoru. Ker nisem pomislila na to, kar se zgodi po tem, ko se lonček vrže v smeti. Lonček bo prepotoval milijone in milijone kilometrov, pri tem pa povzročal nevšečnosti. Drugič, mogoče se tega ne zavedam. Zaradi enega lončka lahko umre veliko živali v morju in na kopnem. V morju se lonček razgradi v mikroplastiko in ko jo riba zaužije, kaj kmalu pogine. Na kopnem je podobno, ježku kot malemu mladičku plastičen pokrovček zdrsne čez glavico in tako s pokrovčkom odrašča. Nekega dne pa bo pokrovček postal premajhen in bo ježek, če ga nihče ne bo našel, poginil. Tretjič, take stvari me ne zanimajo, ker mi je vseeno za okolje. Mnogo živali, ki živijo v bližini ledenikov, ki se v tem času hitro talijo zaradi globalnega segrevanja, je ogroženih. Severni medved hodi po kosu ledu, ta pa se kar naenkrat odlomi in medvedek tako ostane sam sredi velikega oceana. Četrtoč, tako ali tako ne spoštujem okolja in mi je zanj vseeno. Sredi oceanov so veliki otoki plastike. Postajajo vse večji. Vsak izmed nas lahko poskrbi, da se bodo te otoki zmanjšali.

Pobrala sem lonček iz smeti in ga vrgla v smetnjak za embalažo. Tako sem nekaj postorila za okolje. Odločila sem se, da bom od sedaj naprej kupovala neplastične, okolju prijazne lončke, kot so papirnati.

Katja Kosten, 6. c

ŽIVLJENJE

Resnica življenja

Sedem milijard tu nas živi na nujo,
vsak na svojo alelujo,
vsak na svojo strujo,
a vsi pod masko tujo.

Ni človeka, ki bila bi si enaka,
in to ni nikakršna napaka.
Ni para, ki enaka bi bila,
četudi enojajčna dvojčka sta.

Živimo kot žarnice
v različnih oblikah,
različnih barvah,
enaka nas polni energija,
ki povezuje, ne obupuje in prija.

V ogledalu si nas oglej
in da smo vsi različni spreglej.
Vedi, da vsi smo enakovredni,
a žal o tem kot Butalci smo nevedni.

Važno je, kar v sebi nosiš,
kar drugim daješ!
Je to sovraštvo, jeza in obup
ali ljubezen, želja in toplina?
Ni pomembno, če si
črn, bel,

moški, ženska,
kristjan, musliman
reven, bogat ...
ali koga imaš rad.

Sam izberi, kdo in kaj si!
Ostali naj sami se odločijo,
lahko na pomoč priskočijo
ali v samotni solze točijo.

Njihovo mnenje ne sme te streti,
zato sprva sebe moraš sprejeti.
Si to, kar si
in to moral vsak bi doumeti.

Ne pusti se spremeniti,
na željo drugih omejiti,
tistih, ki se ne marajo
in raje kritiko drugih podajajo.
Le sebi moraš prisluhni,
se nikoli ne potuhniti,
svoj jaz iz sebe puhni
in žaljivke vse izbruhniti.

Ne sodi človeka po zunanosti
in njegovi nekdanjosti,
ampak le po notranjosti
in brezmejni predanosti.

Ne sodi knjige po platnicah,
slike ne po skicah.
Vrh ne išči le v špicah,
ampak tudi v nižinskih kraljicah.

Ta pesem zagotovo ni šala,
zato Vas bo tudi ponoči gnala.
Nosi močno sporočilo,
ki nikoli ne bo zgnilo.

Sanja Gajanović, 9. a

Življenje

Življenje je le eno,
že odkar se rodiš,
takrat življenje živiš.

Vsak dan se ti šteje
in to le do smrtne meje.

V življenju pustimo veliko dobrih
sledí,
ki vodijo druge na pozitivne poti.

Življenje je potrebno izkoristiti,
slabe misli pa v kot stisniti.

Lara Dorđević, 8. a

Od-ločitev

Kdaj naj zjutraj se zbudim?
Kaj študirati želim?
Naj se smejim ali jokam?
Ali kruh bi bolj pomokan?
Takšne in drugačne odločitve
sprejemamo vsi.
Lahko so dobre ali slabe,
kot se nam pač zdi.

Odločitev nas ločuje od ostalih
stvari,
zato je v življenju treba o
nekaterih dobro razmisliti.
Kdaj pa se nam najlažje zdi,
da odločitev sprejmeš ti.
Tudi to je odločitev.

Odločanje zahteva pogum.
Brez njega skočimo v neznano.
S tem tveganjem pa lahko hitro
pride do nezgode
in tako se jasno vidi,
da smo vsi svobodni tvorci lastne
usode.

Eva Grmič, 8. a

Življenje

Življenje je le eno,
a zato toliko bolj zapleteno.
Še ko se mi najbolj spi,
se mi v šolo mudi.

Res pravijo, življenje med prsti
polzi,
a če šola bi bila malenkost
kasneje,
jaz bi spal veliko trdneje,
to zdrav razum mi govori.

Zbudil bi se dobre volje,
življenje obrnilo bi se na bolje.

Maksimiljan Marušič, 8. a

Ula Pevec, 6. a

Čas

Čas teče,
nikoli nič ne reče, vedno ga je
premalo,
vedno upamo, da ga bo kaj
ostalo.

Časa se ne sme zapravljati za
žalostne stvari,
ker nam drugače čas na nitki visi,
v življenju moramo biti veseli,
tudi če nam drugi rečejo,
da smo presuhi ali predebeli.

Časa se nikoli ne da ustaviti,
kaj šele na polico postaviti,
čas kar sam nekam hiti,
velikokrat nas na cedilu pusti.

Čas ti dovoli, da se spreminjaš
leta in leta,
tudi če ni puberteta,
ampak če si vsak dan srečen,
lahko čas postane večer.

Frida Zala Fabjančič, 8. b

DRUŽINA in DOM

Družina

Družina nam pomeni vse,
še posebej, ko zabavamo se.
Družina ti stoji ob strani,
tudi takrat, ko so vsi že zbežali.

V družini prva mama je,
ona poskrbi za vse.
Mama tista je prava,
ki ljubezen ti je dala.

Drugi v družini je oče,
on nikoli se ne joče.
Rad se kdaj pošali,
se smeje in zabava.

Izabela Stres, 7. a

Nato še bratje in sestre sledijo,
oni včasih ti težijo.
Zato družino vedno ceni.

Karin Krevs, 6. a

Ognjišče

Toplo ognjišče je prima
kakor tudi rima.
Če ga prižgeš, ti je toplo,
če ugasneš, pa mrzlo.

Ob njem se počutiš varno,
nikoli nevarno.
Ob njem se čutiš družini zvest
in zraven poješ veliko prest.

Ob njem ti nasmeh ni tuj
in zraven v sanjah odpotuješ še
na Ptuj.

Luna Klešnik Lo Duca, 4. b

*Brina Potočnik, 5. c,
nagrajeno delo na natečaju Dom*

Naša hiša, ki ni hiša

Naša hiša je živa,
ker v njej moja družina prebiva.
Toda v hiši nismo sami,
z nami so tudi hišne živali:
zajčica Zofi, muhe in komarji.

Ker naša hiša ni hiša, ampak blok,
ima nešteto stopnic, o, moj bog.
Vsak dan po njih zdrvim,
da v šolo ne zamudim
in učiteljice ne razjezim.

Ko na hišo pade noč,
jaz hitim, lahko noč,
da v postelji počakal bom na
spanje,
ko palček Sanjalček poslal mi bo
sanje.

Filip Mušič, 4. b

Mama

Mama je človek, ki se ga ne da pozabiti.
Vedno ima moč, ve, kako se braniti.

Mami je treba vedno zaupati,
glede tega nam ni treba obupati.

Mama je glavna v naši hiši,
zato ni nobene miši.
Kuha, pere, skrbi za nas,
to je njen delovni čas.

Ko je jezna, se hiša vrti.
V vsaki meglici se razjezi.
Našo prihodnost v zraku drži,
zato mame ne skrbi.

Klara Greblo, 6. a

A mama nas ima kljub temu vedno rada,
kljub temu da v hiši miruje, vlada.

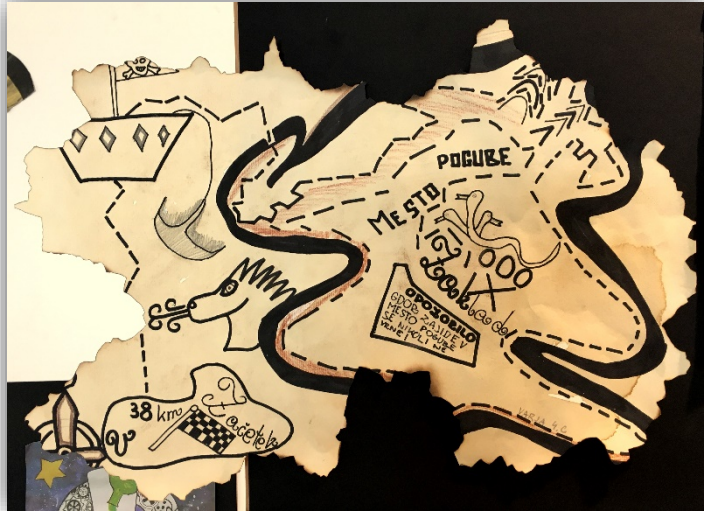
Tanja Gajanović, 6. b

Dobil sem slabo oceno

Danes, ko je bila vsa Ljubljana ovita v meglo, je cel razred sedel v slabo osvetljeni učilnici. V ozračju si lahko čutil napetost, željo po lepi oceni. Učiteljica je vstopila v razred in skozi odprta vrata so pritekli trije žarki svetlobe, a vrata so se kmalu zaprla in žarki so kot sladkor v vodi izginili. Skozi okno je bilo videti naravo, ki se je v vetru živčno tresla.

Zdelo se mi je, da je narava bolj živčna od mene. Učiteljica je sedla na stol, ki je zaškripal tako neprijetno, da me je kar zmrazilo. Z glasom, polnim navdušenja, je povedala, kdo je dobil dobro oceno. Čutilo se je, da se je stopnja napetosti v zraku zmanjšala, saj si je tistih nekaj učencev z nasmehom do ušes ogledalo teste in jih med seboj primerjalo. Sedaj so prišle na vrsto slabe ocene in del mene je nekako vedel, da bo ena od teh tudi moja. Tesnoba v meni se je večala in ko sem zaslišal svoje ime in oceno, se mi je zdelo, da se je ta tesnoba spremenila v roko, ki me je sunila v trebuh tako močno, da mi je zastal dih. Počutil sem se osamljenega. Veselje učencev z dobro oceno se je mešalo z razočaranjem učencev s slabo oceno. Zmes teh dveh vzdušij je bila čudna ... Neopisljiva. Govorjenje sošolcev sem slišal le še v daljavi. Nepremično sem zrl v krvavo rdečo številko, napisano na testu. V trebuhu se še vedno čutil tesnobo. Test sem s težkimi rokami pospravil v torbo. Zdel se mi je težak, ampak je bil pravzaprav čisto lahek. Saj je le kos papirja ... Težke so bile le posledice, ki jih je ta test prinašal. Tiho in nesrečno sem počakal na konec ure. Teh pet minut je bilo tako dolgih ... Verjetno je bilo to najdaljših pet minut mojega življenja. Šolski zvonec je le oznanil konec teh mučnih petih minut in s težkimi nogami sem se odvrnil do garderobe. Vsak korak je bil težji od prejšnjega, vsak vzdihljaj tesnejši in breme v prsih vedno težje. Mukoma sem si obul črne čevlje, ki so se mi zdeli še bolj črni kot ponavadi. Stopil sem skozi vrata šole in zagledal naravo, sivo kot še nikoli. Veter je premikal krošnje dreves, povsod so leteli listi. Zdelo se je, da drevesa žalujejo z mano. Prišel sem do drevoreda ... Do tistega, po katerem sem še to jutro šel nasmejan v šolo. Zjutraj se mi je ta drevored zdel tako lep in imel je

toliko lepih jesenskih odtenkov rjave, da jih niti na prste obeh rok ne bi mogel prešteti. Toda sedaj se mi je zdelo, kot da je nekdo z njega posesal vso barvo in lepoto. Veter me je rezal po licih, a me ni bolelo niti pol toliko kot tesnoba, ki me je stiskala v prsih. Ko sem prišel do konca drevoreda, sem zavil levo. Pogled sem uperil v tla in tako hodil do stopnišča mojega bloka, ki se je zdel neskončno visok. V mislih sem imel le tisto z rdečo napisano številko in vsakič, ko sem zaprl oči, sem jo videl še jasneje. Skoraj bi jo lahko prijel. Stopnice so se mi zdele nadvse nadležne in neljube, saj je bilo po njih hoditi z težkimi

Varja Bernot, 4. c

nogami in bolečino v prsih zelo neprijetno. Med hojo po stopnicah se je tesnoba spremenila v jezo. Jezen sem bil sam nase, saj sem vedel, da bi se na testu lahko bolj potrudil. Prišel sem do vrha stopnic in jezno iskal ključke po žepih. Mimo mene je prišla soseda, ki sem jo moral s prisiljenim nasmehom pozdraviti. Ta nasmeh me je bolel, saj sem ga ob vsej jezi, ki sem jo čutil, le stežka priklical na lica.

Končno sem našel ključke. Zdelo se mi je, da je morala moja roka skozi labirint ovitkov bonbonov in končno jih je našla. Odklenil sem vhodna vrata in stopal proti vratom našega stanovanja. Med korakanjem se je jeza v meni razpolovila in druga polovica se je spremenila v tesnobo. Zdaj sta me tesnoba in jeza izmenično zbadali v trebuhu. Prišel sem do vrat stanovanja in jih, na robu solz, odklenil ...

*Jakob Praprotnik, 9. a,
delo je bilo uvrščeno med dvajset najboljših
na natečaju Roševi dnevi 2019*

Dobil sem slabo oceno

Bil je mrzel zimski dan, kakšen teden pred Božičem. V šoli smo pričakovali teste iz znanja biologije. Vsi smo bili zaskrbljeni in zelo živčni že, ko smo čakali na učiteljico. Zazvonilo je in tretja šolska ura se je začela. V istem trenutku so se odprla velika rumena vrata, da smo lahko vstopili v razred. Usedli smo se vsak za svojo mizo in čakali na prvo besedo učiteljice. Razredu je vladala mučna tišina, ki jo je z ostrim in visokim glasom prekinila učiteljica. Z obraza sem lahko razbral, da nikakor ni zadovoljna z našim znanjem. Skozi senčila je padala rdečkasta svetloba na naše mize. Testi so prileteli iz omare, skočili v učiteljčine roke in že so bili na naših mizah. Bili so narobe obrnjeni ... nihče še ni vedel za svojo oceno. V učilnici se je čutila izredna napetost in predvsem razočaranje, ko je učiteljica na tablo s krvavo rdečo barvo napisala povprečje 2,21. Nato smo lahko obrnili teste in vsem se je kar naenkrat stemnilo pred očmi. Na mojem testu je pisalo db (3). To je bila najvišja ocena, ki smo jo dosegli le nekateri. Ostalo je bilo nižje. Bila je katastrofa ... na test smo se pripravljali vsi, zdaj pa to. Vedel sem, da doma vsekakor ne bodo veseli. Ravno nasprotno. Sledila je prepoved treniranja košarke za en teden, prepoved uporabljanja telefona in tako dalje. Bil sem povsem potrtn in besen. Celo uro smo se med seboj grdo gledali. Med kosilom se nismo pogovarjali, temveč hitro zmetali vse v naša usta in odšli domov. Na šolskem igrišču so bili otroci vsi razigrani, kar me je še bolj ujezilo.

Oblaki so prekrili nebo, stemnilo se je, kot da bi bili ujeti v luknjo brez vira svetlobe. Začelo je deževati in vsi starejši so odprli svoje črne dežnike. Hodil sem z močnimi koraki proti domu. Prekipeval sem od jeze, nisem želel domov. Prišel sem na vrata, ki so me otožno gledala in me vprašala, če si res želim vstopiti. Odkimal sem v prazno, vstopil in zaloputnil z vrati.

Jure Kraševac, 9. a

Šola po pouku

Šola po pouku vsa svoja vrata
zapre,
v kuhinji nič več ne vre.
Vsa okna odpre,
da prezrači se.

Dolgočasno ji postane
in iz šolske klopi vstane,
si oči pomane,
skozi okno vidi vrane,
a je nič ne gane.

Vzame šolski telefon
in pokliče avion.
Iz predala vzame en bonbon,
natoči si bidon
in napihne si balon.
Potem gre na avion.

Laura Bosnar, 6. c

Šola za novo leto

Šola za novo leto je spočita
in to ji marsikdo očita.
Vso noč bo rajala
in sosedom nagajala.

Gledala bo ognjemet,
medtem ko fanta igrala bosta
nogomet.
S šolskim zvoncem šampanjec bo
pila
in z njim obetajoče leto proslavila.

Ko so vrata se zaprla,
vsa darila sta odprla.
V enem zavite nogavice,
v drugem rdeče rokavice.

Sara Uderman, 6. c

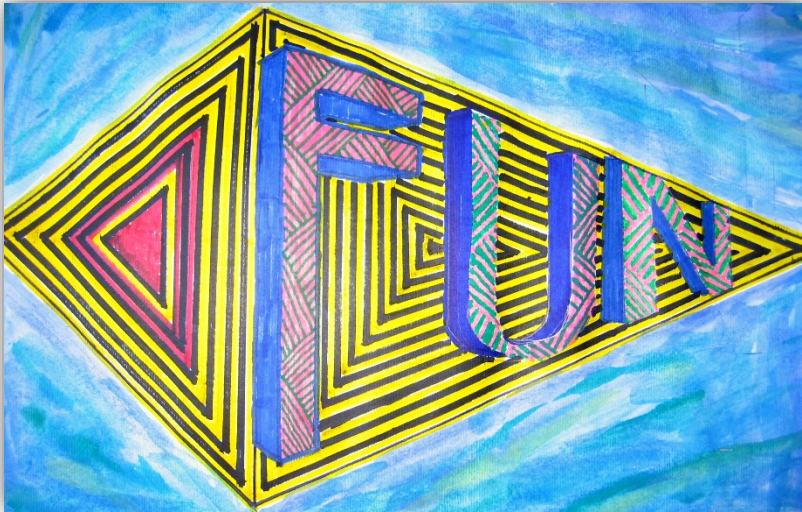
Šola v zabavni luči

Za nekatere to je prava beda,
a mene privlači kot sladkosneda.

Učenje je kot nalašč zame,
zato v mojih možganih se vname.

Računanje, branje in pisanje,
to je naše spoštovanje.

Učiteljico glava boli,
ker kričimo zdaj vsi.

Samo Bavec, 9. a

A pridejo zabavni časi
v veliki lepi vasi.

To šola v naravi je,
kjer petelin vsak dan
zbudi te.

Zato šola tudi zabavna
je
in mi zabavamo se.

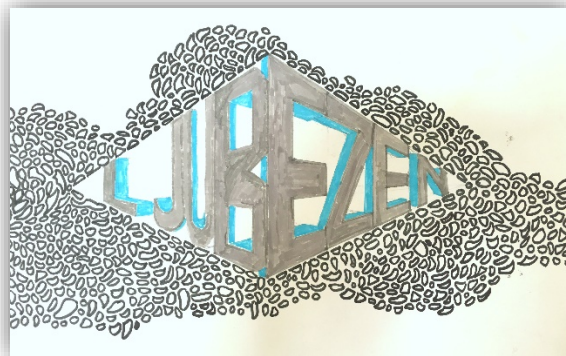
Tanja Gajanović, 6. b

LJUBEZEN in PRIJATELJSTVO

Ljubezen

Ljubezen je kot bolezen,
zdraviti se je ne da,
če te zadene,
te ujame v kraljestvo brez dna.

Ljubezen ni le objem
ali prijem,
ampak ima nek pomen.

Ema Sirotić, 9. b

Ljubezen ni lahka reč,
ampak ogreje ti srce
kot kakšna topla peč.

Vsak svoje ljubezni včasih ne dobi,
lahko pa kmalu se nova rodi.

Ljubezen je težka,
saj si jo težko priboriš,
ampak ko jo le dobiš,
ti poplača vse, kar si želiš.

Jelena Murk, 6. a

Prijatelj

Prijatelj je tista oseba,
ki te počaka ne glede na kaj,
in ko si prehlajen,
ti ob mrzlem dnevu prinese čaj.

Kadar si s pravim prijateljem,
ti hitro mine čas,
ob njem ti je toplo,
tudi če je zunaj mraz.

Pravi prijatelj te sprejme ne glede na to, kakšen si,
in kadar se hudo zmotiš, ti še vedno ob strani stoji.

Lucija Žuvela, 8. b

Najin ples

poskus pesmi z odmevom

Z objemom me pokriješ,	kriješ	
ukradeš mi vse moči,	oči	
vanj se potopim,	topim	
tvoj objem obudi zaupanje	upanje	
Ker ob slovesu rekel si, da jokati ni prav,	av	
nič več se ni smelo iz mene razliti,	liti	
nobene solze zato nisem več izpustila,	lila	
le v tvoj objem sem se predala,	dala	
vso bolečino pozabila,	zabila	
da ne bi me v sanjah prebudila	dila	
Bil si tako romantičen,	antičen	
cel večer skrbel si za prave razmere,	mere	
zato ne želim se zdaj prebuditi,	iti	
naj se ta harmonija ne izniči,	niči	
ne želim, da se ta ljubezen ustavi	stavi	
Tvojega odhoda nisem mogla prenesti,	nesti	
nisem pričakovala bolečine, ko si odšel, šel		
nisem te želela zapustiti	iti	
Le ne me zdaj iz srca pregnati,	gnati	
saj ne morem te drugi predati	dati	
Kljub tej daljavi brezmejni	mejni	
najina ljubezen ni steklena,	lena	
razdaljo bo hitro ukrotila,	rotila	
skupaj jo bova potopila	opila	pila
21. aprila spet se bova	dobila	bila
in ljubezen obnovila	ovila	vila

Ula Grgić, 4. a

Sanja Gajanović, 9. a

Dragulji

Vem, kje so dragulji zlati.
Čakajo me za zlatimi vrati.

Iščejo, iščejo, iščejo jih.
Kdorkoli jih vidi, zastane mu dih.

Nikomur ne zaupam te skrivnosti,
saj če kdo bi jih videl,
zapravi bi jih za same norosti.

Vem, da to bo ostala skrivnost,
verjemite mi, to ni norost.

In če kdo kakšnega najde,
lahko mi ga kar da,
da spet ga skrijem na konec sveta.

Če iščeš ga, skrivnost ti povem,
dragulj je tudi prijatelj lahko.

Eva Cedilnik, 4. a

Kralj Matjaž

Kralj Matjaž je bil en dober kralj

Rad pomagal je ljudem

Alenčici je prstan dal

Lepo je bilo v kraljestvu tem.

Jezni so Turki pridirjali

Matjažu so

Alenčico odpeljali.

Turkom se Matjaž ni vdal

Je že s konjem za njimi dirjal

Alenčico dohitel je en dva tri

Živela skupaj sta do konca dni.

Darjan Razpotnik Maraš, 6. c,

nagrajeno delo na natečaju na témo kralja Matjaža

Maks Vraničar, 4. a

BOLEZEN in STISKA

Družinska tragedija

Za Bertija Novaka se je začel še en normalen dan. Ali vsaj tako je mislil, ko se je zbudil. Vstal je in odšel v kuhinjo na zajtrk.

Tam je zagledal svojo mamo, ki je izgledala nenaspano. Taka je bila že več dni, odkar se je nečesa nalezla. Spet pokašljeje, takšni napadi kašlja so vse pogostejši. Ta pa je bil tako hud, da se je skoraj zadušila. Berti je hitro poklical reševalce, ki so njegovo mamo odpeljali v bolnišnico. Po tem je poklical očeta, ki je odšel iz službe in s sinom bedel ob mamini postelji. Doktor ju je obvestil, da se je gospa Novak nalezla tuberkuloze zaradi slabega imunskega sistema. Bertija je to vrglo s tira, saj je bila njegova mati vedno krepkega zdravja. Doktor mu je pojasnil, da je glavni vzrok za poslabšanje odpornosti aids, in nadaljeval, da ga imata tudi Berti in njegov oče, če ga je Bertijeva mama imela že pred njegovim rojstvom. Po tem Berti ni bil več pri sebi. Postajal je vedno bolj paranoičen. Začel je verjeti, da vsi vedo, da ima verjetno aids. Po prihodu izvidov so vsi njegovi strahovi postali resničnost, bil je seropozitiven, enak rezultat je dobil njegov oče. Naslednji dan so se ga vsi na šoli izogibali, celo učitelji. Takoj je pomislil, da vedo za njegovo prekletstvo. Ko si je v plastenko natočil vodo iz pipe, je s kotičkom očesa zapazil, da jo njegov sošolec briše s krpo, kot da je kužna. Po pouku je besen na sošolce zapuščal šolo. Izogibajo se ga samo zaradi njihovih ozkogledih prepričanj. Na poti je srečal razredno klepetuljo in njeno mamo. Takrat je ugotovil, od koga je do šole prišla informacija o njegovi bolezni. Njena mama je bila medicinska sestra v laboratoriju, kjer so mu vzeli kri. Nekako je prišla do izvidov in njihovo vsebino izdala svoji hčeri, ki pa je vse izblebetala. Berti je očetu potožil o svojih tegobah in sklenila sta, da se bodo, ko mamo izpustijo iz bolnišnice, preselili nekam ob morje.

Njihovi načrti so se kmalu uresničili in tako so srečno živeli, dokler jih niso zaradi aidsa pokopale različne bolezni.

Zapomnite si, družina vam bo vedno stala ob strani ne glede na to, kaj se zgodi.

Jan Hafner Korošec, 9. b

Drugačen

Test pozitiven sem dobil,
izvedel sem, da imam HIV.

Najraje bi se ubil,
ampak še zmeraj sem živ.

Družba me zavrača,
niža se mi plača.
Soseda me več ne pozdravi,
čeprav sem dober po naravi!

Nihče me ne spoštuje,
vsak me ponižuje.
Ko pridem v šolo, je še huje,
saj vsak me nadleguje.

Filip Kene in Juš Nose, 9. a

Nič

Pred očmi se mi je stemnilo. Vse telo mi je otopelo, misli pa so se izključile. Za trenutek, takoj za tem, ko sem zaslišala to besedo, sem v mislih postala nič in to tudi kmalu bom. Premlada, a vendar bom umrla, okužena, seropozitivna.

Po kratkem trenutku nič se mi je vid vrnil, čeprav moten zaradi solz, ki so mi prekrivale oči. Otopelost je zamenjala mrzlica, tresenje in občutek tesnobe. Misli so se mi s pospeškom, ki ga ne premore noben športni avtomobil, ponovno vključile in mi vse moje sanje, ideje in upe potlačile na dno zavesti. Brez pomisleka sem iz ordinacije stekla na ulico. Potem pa samo tekla, ne vedoč kam – najverjetneje stran. Lica sem imela čisto premočena zaradi solz, ki so kapljale pod moja stopala in pogledi mimoidočih so me zbadali v hrbet. Imela sem občutek, da me vsi obsojajo, da kar kriči iz mene, da sem okužena. Nekako sem se umirila, potem ko sem se ustavila in naslonila na steno v samotni uličici. Kmalu so misli že spet prišle na dan. Kaj si bodo mislili moji starši? Bom še naprej njuna nedolžna punčka, ko izvesta, kaj sem počela z njim? Kaj pa bo rekel on? Me je on okužil ali sem jaz njega? Že sedaj imam malo prijateljev, potem pa bodo še ti odšli. In tako bom sama, prepuščena usodi odštevala dni do svojega nič. To bo mučno. Kaj če bi sama poskrbela, da bi smrt prišla hitreje? Nekaj korakov stran je bila avtocesta in na stotine hitrih avtomobilov.

Tako sem se odločila. To je bila moja vozovnica iz trpljenja in zavedala sem se, da ni povratna. A zakaj bi se mučila, trpela bolečine srca in telesa, ko pa je lahko vsega hitro konec. En korak ... še en, s pločnika na cesto, pogled na levo, približujoče svetle, slepeče luči in poslednje, končno nič.

Mia Krčar, 9. b

Ovira

V moji glavi je odmevalo ime Florian in vprašanje, zakaj si mu pustila, je bilo res tako potrebno, ne bi mogla še malo počakati ali razmisliti. Že tako je moje življenje grozno in zdaj še ta virus, ki me bo ubil in dobila si ga od fanta, ki te sploh ne ljubi in uživa droge. V glavi sem videla samo še lastne napake.

Vse me boli in bolelo bo še bolj, ko me bodo starši pretepli. Na licih sem začutila težke solze. V meni je zagorelo veliko ran, ki nikoli ne bodo zaceljene. V roki sem še vedno stiskala telefon, po katerem mi je zdravnica sporočila dejstvo, ki me bo uničilo do konca. Pogledala sem se v svoje ogledalo. Videla sem dekle brez prihodnosti. Počutila sem se kot ogromna ovira, ki je bila vsakomur v napoto. Slišala sem kapljice dežja, ki so tekle kot moje solze po licih. Kazalec moje stenske ure je kazal že štiri popoldne. Starši bodo kmalu doma. Vedela sem, da bodo zelo jezni, zato jim raje ne bom ničesar omenjala. Naslednje jutro me je zbudil žarek sonca, ki je posijal skozi moje majhno okence v temni in mrzli sobi. Pripravljala sem se za šolo, a se mi je zdelo vse tako težko in brez pomena. Pot v šolo je bila tokrat kljub lepemu vremenu veliko težja. Čutila sem, kako globoko v sebi počasi umiram. Približevala sem se vratom, ki so me peljala v šolo, ki je bila tokrat kot nočna mora, saj sem imela le eno prijateljico, a še ta ni bila prava. Nihče me ni maral zaradi moje drugačnosti. Nikoli se nisem hotela oblačiti kot vsi ostali, nikoli nisem na sebi nosila oblačil posebnih znamk, saj nismo za to imeli dovolj denarja. Nisem se ukvarjala s športom kot vsi ostali, ampak sem igrala klavir. In zdaj imam še ta virus. Morala sem to nekomu povedati, zato sem vse zaupala svoji »prijateljici«. Naredila sem napako, saj je le stekla stran. No, zdaj sem sama, čisto sama. Po dolgih in mučnih urah pouka sem stekla domov, kjer sem se usedla za klavir in igrala kot še nikoli. Moji prsti so nežno, a hitro drseli po tipkah. Pozabila sem na čisto vse, občutek je bil popoln. Ko sem zaigrala zadnji ton, sem začutila vse rane.

Nisem hotela biti več tu, saj sem bila vsem ovira. Ovira svojim staršem, ki tako ali tako nimata dovolj denarja zame, in vsem ostalim. Ne želim iti čez vse muke, dovolj mi je tega, hočem konec. Šla sem v kopalnico, vzela stekleničko tablet in jo izpraznila. Bele kroglice so se že spustile po mojem grlu in še zadnjič sem se ta dan pogledala v ogledalo.

Ema Sirotić, 9. b

Kazimir Plesničar, 8. b

PESEM

Pesem

Ko pišeš pesem,
ne smeš biti resen.

Če pa si resen,
ne nastane pesem.

In če ne nastane pesem,
postane plesen.

Vinko Kosten, 6. c

*Črt Klešnik Lo Duca, 6. a, priznanje
na mednarodnem razpisu za likovna
dela »Zemlja, barvit planet« (Muzej
novejše zgodovine Celje)*

Sam

Sam, kdaj sem sam.
Morda, ko ni nikogar, ki bi mi
pomagal,
češ da vse znam.

Kdaj sem sam,
ko edino jaz garam.

Sam.
Kot ptica na veji,
sam, kot črta na meji,
sam, kot blazina na odeji,
sam, kot sam.

Nikogar ni,
si le ti,
sam.

Tjaša Hafner Korošec, 7. a

Kako se piše prava pesem?

Pesem je prava,
ko vsak si jo po svoje razlaga
in ko je ne izdela neka naprava,
temveč tvoja roka,
samcato sama.

Prave pesmi se ne piše za domačo nalogo,
piše se jo, ko se hoče,
mogoče, ko zebra izgubi svojo najljubšo progo
ali preprosto, ko kdo zajoče.

Ko pišemo pravo pesem,
se vse začne s tišino.
Kuli v roki vrtimo, razmišljamo, se potimo.
Potem pa rima na pamet nam pade,
a ugotovimo,
da sploh nima nobene povezave
s celotno vsebino.
Jezni odidemo iz sobe,
kuli za sabo pustimo,
a z nasmehom na obrazu
čez pet minut nazaj pridrvimo
in zapišemo rimo.

Ula Odlazek Mesar, 7. a

Kako napišeš pesem

Pesem je krhka kakor zdravje,
na tanki meji med dobrim in
slabim.

Ko pišeš pesem,
moraš biti previden,
zato da nauk je viden.

Nikoli ni dovolj domišljije,
za kriminalce je premalo policije.
Kaj se zgodi, ko pesem zaživi,
takrat vsak ob njej lahko zaspi.

Za pesem ne potrebuješ talenta
niti ne dirigenta,
dober naslov je potreben za vabo,
kar se v pesmi zgodi,
ostane med
mano
in
tabo.

Uroš Paunovič, 7. a

Pesem sestaviš tako

Pesem sestaviš tako,
da ko sonček ti v oči zasije,
ptiček ti na uho zavpije,
ti pa pisalo primeš gladko.

Napišeš najslajšo nostalgijo,
pišeš črke, pišeš dve besedi
in iz tega nastanejo povedi.

No, tako se piše moja pesem,
ki je dobra kot najmočnejša
dlesen.

Neža Staroveški, 7. c

Prava pesem

Prava pesem se piše iz srca,
ki ti ideje postopoma mrmra.

V pesem izliješ čustva,
da cela glava se ti skuštra.

Prava pesem se piše zjutraj in zvečer,
tudi ko je zunaj pravi nemir.
Če je dobra njena odločnost,
sega do neba.

Prava pesem ni pesem, ampak *pesen*,
ker se rima z *dlesen*.

Jiaxi Zhang, 7. a

DRUGAČNOST in MULTIKULTURNOST

Drugačnost

Danes na svetu je mnogo drugačnih ljudi.

Revni, ubogi – za njih bogatih veljakov prav nič ne skrbi.

Ubogih na cesti pristalo je mnogo.

Glavo kam dati, dobili so nalogo.

A glej, vse le ni tako črno,

Človek se najde, ki pomaga srčno.

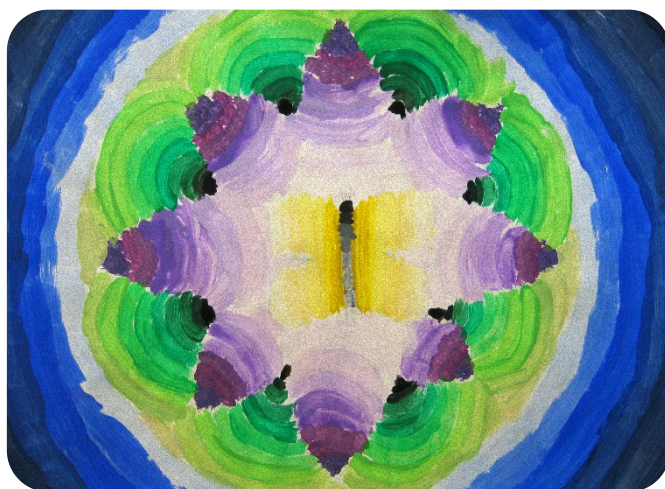
Nikoli drugačnost naj ne predstavlja ovir.

Oprosti, prijatelj, če kdaj sem bil brez manir,

Se nate spravljal, težil in opravljal.

To vse so stvari, s katerimi sem te ob živce spravljal.

Katja Kosten, 6. c

Iva Movrin, 8 .b

Drugačnost

Drugačnost je beseda,
ki v vajetih drži sodobni svet.
Čeprav pretvarjamo se, da je ni,
odvisen je od nje in je v njo je ujet.

Drugačnost je beseda,
ki jo v njenih sto pomenih uporabljamo prav vsi,
namenoma ali nalašč,
a to drži.

Drugačnost je beseda,
ki jo poznamo vsi, v resnici pa
nihče,
nihče ne ve, kaj res pomeni.
Le zinemo jo, to je vse.

Drugačnost je lahko boleča,
ko se zareže v spomin.
A prav vsak od nas drugačen je
na svoj čudovit način.

Iva Movrin, 8. b

Lucija Žuvela, 8. b

Drugačnost

Vsak je lahko drugačen po svoje,
lahko je manjši, lahko le drugače
poje.

Lahko si šibkejši
ali pa močnejši,
lahko pa tudi starejši.

Lahko si iz druge države,
lahko ne ješ zelenjave
ali pa ne maraš narave.

Lahko imaš očala
ali pa nikoli ne rečeš: »Hvala.«

Vsi smo si različni,
saj nismo enolični.

Lahko imaš drugačen obraz,
a še vedno boš enakovreden kot
jaz.

Nik Simonič, 7. b

»Normalnost«

»Biti normalen« sta le dve besedi,
ki sta v naših glavah
po nepojasneni bedi.

Kdo je normalen?
Sem to jaz? Ali ti?
Mogoče tisti učenci z zadnje klopi?
»Ne vem,« se moj odgovor glasi.
Ker normalnosti ni,
ker drugačni smo prav vsi.

Ljudje pa se vseeno bojimo,
biti takšni, kot smo,
samo zato, ker si ne želimo
normalnosti izreči slovo.

Vsak ima posebnost,
ki bo dobila neprecenljivo
vrednost,
če jo bo znal najprej sam ceniti
ter je ne z masko zakriti.

Eva Grmič, 8. a

Slepi in slabovidni

Slepi so tisti, ki nič ne vidijo, slabovidni pa tisti, ki vidijo samo malo. En dan so prišli k nam in nam pokazali, kako je to, če si slep ali slaboviden. Vodili smo se za roke, eden v paru je imel zaprte oči, tipali smo črke, ki jih berejo slepi. Igrali smo se spomin in preizkušali smo tudi njihova očala. Zelo sem vesela, da nisem slepa.

Taja Tratnik, 2. a

Zoja Križnar, 9. a

Pri nas so bili slepi

V naš razred so prišli slepi. Predstavili so nam brajevo pisavo in se mi je zdela težka.

Nato smo si ogledali še nekaj predmetov, kot je tehtnica ter take reči. Potlej pa so nam zavezali oči in smo se pretvarjali, da smo slepi.

Od takrat rada pomagam slepim in sem vesela, da vidim.

Kaeli Poljšak, 2. a

Kako je oče postal grm in srečen konec

Ko je prišla v naš razred, smo vsi obstali. Predstavila se nam je z dolgim imenom, potem pa dodala, da jo lahko kličemo tudi Toda. Sprva je bila zelo plaha in se nam ni upala približati, mi pa njej tudi ne. Bila je nekako ... drugačna.

Kljub temu jo je nekaj sošolk in sošolcev že v naslednjem odmoru začelo oblegati in jo spraševati. Tu je kratek opis: Ime ji je Toda (dolgega imena ne uporablja več). Ima temno rjave lase in oči. Je majhna. Stara je enajst let. Zaenkrat je še precej plaha. Dosti nam je povedala o tem, kar je že doživela. Da je tam, kjer je živel prej, vojna in se je oče moral preobleči v grm. Da se je mati odselila že davno, sedaj pa živi z babico. In še veliko več. Vsak dan smo si bili bližje in kmalu ni bila več plaha miška, ampak smo postajali prijatelji. Vsakič si je upala več in kmalu je bila enaka nam. Zelo hitro smo se razumeli. Le nekaj sošolcev in sošolk se ji je še posmehovalo. A tudi to je kmalu minilo in bili smo si enaki. En mesec od njenega prihoda smo se navadili drug na drugega. Jaz in še nekaj mojih sošolk smo se veliko družile s Todo. Vendar je bila vedno bolj žalostna. Pravila je, da pogreša svoje starše. Ne morem si predstavljati, da bi živel brez mame in očeta. Le z babico. V neznanem kraju. Med tujimi ljudmi, ki ne bi znali izgovoriti niti mojega imena. Nekega dne pa, ko sva ravno hodili domov, se je pred nama prikazala ... Njena mama! To je bilo veselje za Todo. Naslednji dan mi je v šoli povedala, da je mama v bližini kupila stanovanje in da se bo preselila. Pravzaprav le na drugi konec našega naselja.

Sedaj, ko zopet pišem svoj dnevnik, je že eno leto od njenega prihoda. Pred nekaj meseci se je k Todi in njeni mami priselil njen oče. Sedaj ni bil več grm. Zopet je navaden očka. Sedaj živijo skupaj. Babica je šla. To je Todin srečni konec.

Brina Kosmač, 5. a

Kot nepopisan list papirja

Kot nepopisan list papirja
vsak človek se rodi,
znanje in izkušnje
pa šele kasneje pridobi.
John Lockova teza
tabula rasa
še kako prav bi nam danes prišla,
živeli bi v miru,
če bi ji sledila večina sveta.

Ne polovica,
ker je več kot polovica ubogih,
lačnih, umazanih,
takih iz »tretjega sveta«.
Le peščica izmed nas mnogih
bi jim lahko pomagala pa ...
Se nam ne da?

Znajo si zatiskati oči,
češ da vest ni ta občutek pekoč,
ki v prsah me žge,
kot žge Arabce vsak dan,
ko stopijo na plan,
zaradi vročine,
razstreljene mine
ali umrle družine.

Vojne na meji z Irakom ne
potihnejo.
Dan za dnem ugašajo srca
nedolžnih.
Ali naše vrednote izginjajo?
Če se kakšen Afganistanec odloči,
da v vojni umrl ne bo,
mora v Evropo, išče zatočišče.
Tudi če ni po zakonu,
da le streho nad glavo poišče.

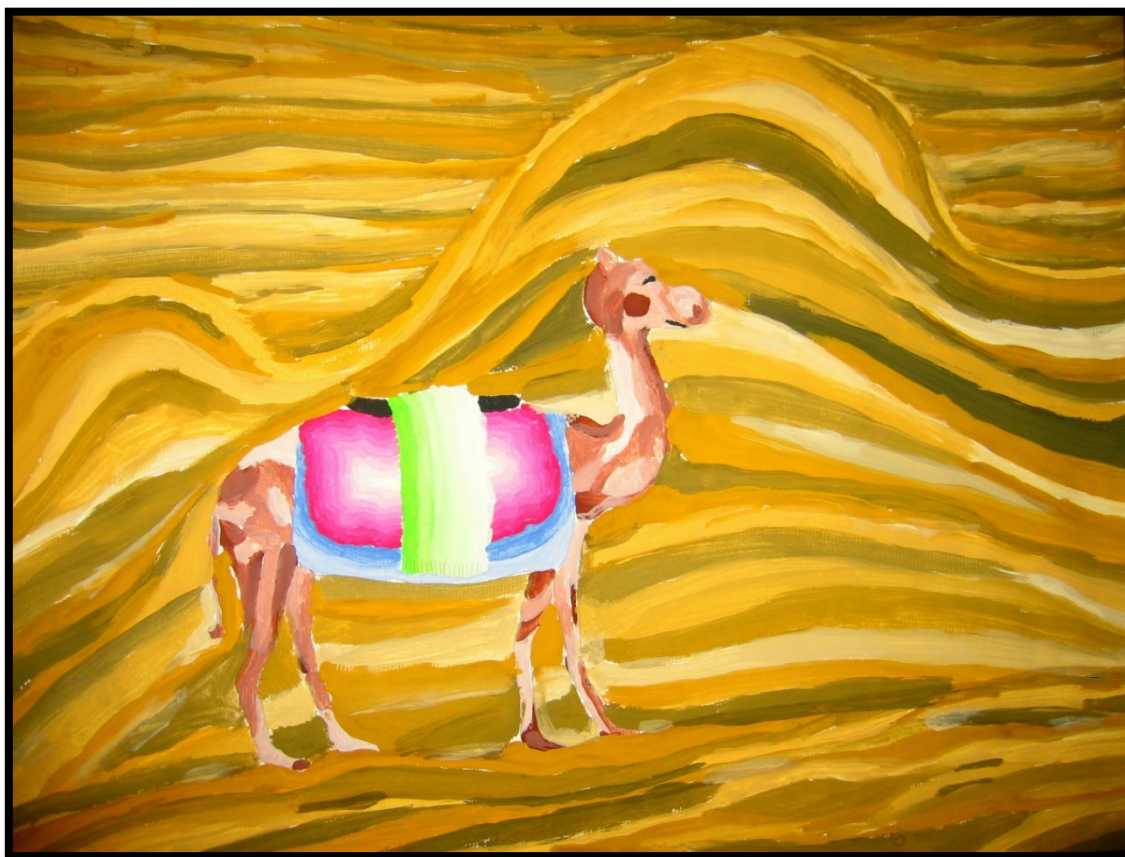
In kot da je narobe pomoč iskati,
begunce mi čakamo za zaprtimi
vrati.
Žico na meji postavimo,
ker oni pa že niso naš problem
in to v medijih predstavimo,
da smo mi njihov plen
in da nam škodovati hočejo.
In vsi smo enotni,
naj odidejo nazaj,
da naj si postavijo svoj raj,
le da so odmaknjeni od nas.

Sploh kdaj pomislite:
Kam bodo pa šli?

Migracije so del človeštva.
In sprejmite jih.
Niso vedno slabe.
Ponovi zgornji stih.
Dandanes smo jim priča v
drugačni obliki,
a lepota je prav v razliki.

Le dajmo jim možnost,
da jih spoznamo,
da postanemo skupaj enaki,
kaj čakamo?
Vsak je zgolj list papirja,
zakaj le nekatere mečkamo?
Popišimo jih najboljše, kot znamo.
Pokažimo, da srce imamo.

Kristina Mihelič, 9. a

Eva Grmič, 8.a

Ali sem čudna?

Ime mi je Kiaria. Prihajam z Japonske. Nekega dne je moj oči izgubil službo, zato smo se nameravali preseliti v Slovenijo. Zame so bili takrat težki časi, saj sem imela na Japonskem veliko dobrih prijateljev. Moja babica ni šla z nami. Veliko mi je pomenila, saj mi je že od otroštva vsak petek pripovedovala zgodbe. Pokrili sva se z odejo, imeli prižgano le eno luč, ona pa je pripovedovala. Še posebej so se me dotaknile zgodbe iz njenega otroštva. A zdaj jo bom lahko obiskala samo enkrat na leto.

Z očijem in mami smo se pred odhodom veliko prepirali, saj se nisem želela odseliti. A nato sem dojela, da se nima smisla upirati. Pred odhodom sem se še zadnjič poslovila od prijateljev in babice, bilo je veliko jokanja. Nato smo se odpravili. Ko smo prišli, sem si uredila sobo, naslednji dan pa šla v šolo. V šoli sem se počutila čudno. Med poukom sem za hrbtom slišala hihitanje in šepetanje. Počutila sem se neudobno, zato sem prosila, če grem lahko na stranišče. Pogledala sem se v ogledalo in na hrbtu zagledala prilepljen listek. Na njem je pisalo: loser. Počutila sem se grozno, zato sem stekla v garderobo, si nataknila čevlje in zbežala domov. Med tekom sem jokala in mislila na babico. Doma je bila moja mami. Ukazala mi je, naj grem takoj nazaj v šolo. Niti zanimalo je ni, kaj se je zgodilo. Obupano sem se odpravila nazaj, se umirila in hotela pozabiti, kar se je zgodilo. Ko se je šola končala, sem sama hodila proti domu. Za mano so hodili fantje in me gledali, zraven pa se še smejali. Počutila sem se šibko, zato sem zbežala. Mami nisem povedala, kaj se je zgodilo, saj sem upala, da bo naslednji dan bolje. Ampak sem se krepko motila. Med odmorom sem sedela na klopci in kar naenkrat so me obkolili fantje in eno dekle. Zmerjali so me z luzerka, debeli prašiček in demon zaradi mojih »čudnih« oči. Počutila sem se nemočno in zelo osamljeno. Nisem vedela, kaj naj naredim, samo sedela sem in se pretvarjala, da ne poslušam. Mislim, da so menili, da ne znam slovensko, a sem se že pred odhodom naučila jezika, tako da sem prav vse razumela. Zvonilo je. Pouk se je zaključil in spet sem tekla domov. Mami

nisem nič povedala, tudi očiju ne. Sem pa zato poslala pismo svoji babici. Opisala sem ji, kaj se je zgodilo, in omenila, da jo zelo pogrešam. Naslednji dan ni bilo nič boljše in tako se je nadaljevalo iz dneva v dan. Nekega dne nisem tekla domov. To je bila velika napaka, saj so me z vseh strani obkolili in začeli pretepati. Samo stokala sem in požirala bolečine. Najbolj je zbolelo, ko mi je fant skočil direktno v trebuh. Ko so končali, sem še nekaj časa ležala, da sem prišla k sebi. Doma me je mami vprašala, kje sem bila tako dolgo. Povedala sem ji, da sem se zadržala s prijatelji, čeprav to ni bilo res. Naslednji teden je prispelo po pošti pismo. Na srečo sem bila sama doma, zato ni nihče ničesar videl. Babi mi je napisala, naj ostanem močna in da me tudi ona pogreša. To me je malo razveselilo. A nato sem se spet spomnila na bolečine. Stisnilo me je pri srcu, ko sem v glavi zaslišala grde besede, ki so mi jih govorili. Popadel me je strah. Ponoči sem imela nočne more. Sanjala sem, da so me po šolskem hodniku preganjali in pretepati. Naslednji dan nisem želela iti v šolo. Mami sem povedala, da se ne počutim dobro, in ona mi je verjela, saj sem bila od pretepanja izčrpana. Vprašala me je, če bom lahko ostala sama doma, saj gre nakupovat. Pritrdila sem ji. Doma sem ležala v postelji in gledala v strop. Ko se je vrnila, mi je pripravila kosilo in me vprašala, če sem kaj boljše. Nemočno sem pokimala. Naslednji dan sem spet šla v šolo. Takoj, ko so me zagledali zlobni fantje, so prišli do mene in mi rekli, da so me pogrešali, saj me bodo zdaj lahko spet pretepli. Zelo sem se prestrašila in pričela teči. Hitro sem stekla do ravnateljčine pisarne. Medtem so me nehali loviti in so zbežali. Ravnateljci sem povedala, kaj se je zgodilo. Pretreseno je poslušala, kaj groznega sem doživela. Poklicali so moje starše, zlobne fante pa so pošteno kaznovali. Naslednji dan so se z menoj začela pogovarjati dekleta in čez nekaj časa smo postale prave prijateljice. Vse je bilo boljše. Starši so bili prijaznejši z menoj in me poskušali razumeti. O spremembah sem napisala svoji babici in zdaj nestrpno čakam, da mi odgovori.

Eva Schweiger, 6. c

Čaša tvoja je življenje tvoje

Zdi se mi, da je na današnjem, modernem svetu preveč predsodkov in obsojanja do drugih ras in tudi ver. Po mojem mnenju se to zgodi zaradi neresničnih ali celo izmišljenih podatkov. To vse se je začelo že v preteklosti, ko je cerkev kaznovala ali celo ubila ljudi, ki niso verovali v istega boga. Kasneje so belopolti ljudje odkrivali svet in nova plemena v južnem delu sveta, in ker so bili prebivalci teh plemen temnopolti, so menili, da so oni več vredni in so jih prodajali. To, da so temnopolti manj vredni, se dogaja tudi danes v manj razvitih državah.

V petem razredu je naš razred dobil novo učenko iz Makedonije, ki ni tekoče govorila slovensko, zato se je bilo težje sporazumevati z njo. Nobeden se ni norčeval iz nje ali njene kulture. Cel razred jo je spodbujal, naj se čim hitreje nauči tekoče govoriti slovensko. V zelo kratkem času je dobila veliko prijateljev. Menim, da se je dobro počutila, saj smo jo spodbujali in ji pomagali. V sedmem razredu pa smo dobili brata dvojčka s Kosova. Na začetku sta se družila med seboj, ampak ker sta bila dobra nogometaša, smo se vedno več družili z njima, kar jima je bilo všeč. Mi smo se jima pomagali učiti slovensko, onadva pa sta nam povedala nekaj albanskih besed in tudi povedi. Vedno več smo se družili in kmalu smo postali prijatelji. Popoldanske ure smo skupaj preživljali na umetnem nogometnem igrišču v naselju. Ker jima v šoli ni šlo preveč dobro, sta na našo in njuno žalost morala oditi na šolo s prilagojenim učnim programom. Menim, da sta preživela dobro šolsko leto in se spoprijateljila s skoraj vsemi.

Mislím, da bi vsi na svetu morali spoštovati sebi enake in od sebe drugačne. Se poučiti o njihovih navadah in jih čim boljše spoznati. Ker, konec koncev, karkoli bomo naredili, se nam bo prej ko slej vrnilo. Zato moramo biti prijazni do drugih in sprejemati drugačnost.

Nik Pirnat, 8. a

Vrata so se odprla, vstopila sem v novi svet

Življenje. Aaesha – polna življenja. Kaj pomeni živeti? Bežati, se skriti, čakati? Premalo ljudi pozna pravi občutek polnega življenja. To, da dihaš, še ni življenje, zapomnite si. Ljudem je treba dati kaj več kot prostor. Predvsem potrebujejo mir.

Tiste noči je bilo kar hladno. Po tednu dni plutja po Sredozemskem morju nas je dvajset do kosti premraženih in lačnih pribežnikov tovorniška ladja odložila na obali Sicilije. Seveda se nihče od nas ni prav dobro zavedal, kje smo pristali, vendar nismo bili prestrašeni. Vseživljenjsko bežanje pred vojno te precej opogumi. Gotovo smo zdaj na varnem. Vsaj na varnejšem kot prej. V naslednjih dneh sem spoznala veliko novega. Sploh si ne bi mislila, da obstaja

Samo Bavec, 9. a

zunaj arabske vojne kaj drugega. Tista puščava je bila moj svet in po svoje sem se v štirinajstih letih življenju tam že privadila. Rahlo stresno kot v službi, ko ne veš, kdaj te bo šef prišel preverit, ali v grozni gneči na ulici, ko moraš ves čas paziti, da se tvoja torbica ne izgubi v rokah tatu. Le da se v Iraku vsak trenutek lahko izgubi tudi tvoje življenje. Zastrahujoče, a resnično. Prvih nekaj dni v Italiji je bilo kar napornih. Ko smo postali pravi državljani tega čudovitega otočka, se idealizirana podoba o Evropejcih še zdaleč ni začela podirati. Prej bi lahko rekla, da se je začela potapljati kot Titanik, le da sem morala sama ostati vedra in polna upanja, kar potniki te veličastne ladje niso bili. Pripoved o največjem britanskem potniškem prekooceanskem parniku in ljubezenski zgodbi, ki se odvije na njegovi prvi in zadnji plovbi, spada med moje najljubše, na mah sem jo prebrala. Toda zdi se mi, da posadka ne bi smela izgubiti upanja. Slednje je edina stvar, močnejša od strahu. To mi je Ame (po arabsko 'mama') velela vsakič, ko sem v njenem naročju objokana poskušala najti srečo, ljubezen, predvsem pa mir. Če imaš mir, imaš veliko, tudi zato vsak dan lažje premagujem

napore in stiske, ki mi jih prinese evropejsko življenje, ker sem se tu dolgo počutila kot v rajju. To je popolnoma drugi svet. Pestrejši, zanimivejši, lepši. Pa kljub temu se sodelavke vsak dan pritožujejo nad slabim vremenom in polomljenimi nohti. Ni mi bilo lahko, a se tegobam pravzaprav nisem nikdar pustila prevzeti, ker sem bila kljub vsemu v novem, boljšem svetu. Verjetno se moram zgolj privaditi, sem si mislila. Niso me pokopali prezirljivi pogledi finih gospa na ulicah, zavrnitev šoferja avtobusa, ko sem se želela zapeljati z mestnim avtobusom, niti jok pretresenih otrok, ki sem jih srečevala, ko sem se v službo več kilometrov daleč, zaradi šoferjevih predsodkov, morala odpraviti peš. V času iskanja prvega zaslužka na Siciliji sem namreč res izgledala porazno. Ker me je ves čas zeblo (temperature v primerjavi z azijskimi so se zdele nevzdržne), sem se oblačila v prav vse, kar mi je prišlo pod roke. Ame sem neutrudno pogrešala. Vsako noč, ko sem se od naporenega prekladanja z ulice na ulico zgrudila na eni od uličnih klopi, sem razmišljala o njej. Gotovo me gleda z ene od zvezd, sem si mislila, in čaka na moj prihod. Kaj se je z njo pravzaprav zgodilo, nikoli nisem izvedela, v spominu mi je ostalo le njeno vedno toplo naročje in še toplejši glas, ki me je s svojo mehko in ljubezenskim pridihom vselej pomiril. Mati je bila moje vse, od vzornice, skrbnice, zaščitnice do zaupnice. Nato pa je kar naenkrat ni bilo več ob meni. Prišežem, kot strela z jasnega so nas neko sončno jutro vkrcali na tovorniško ladjo in odpeljali. Ostala sem sama. A sklenila sem, da bom skupaj z mamom in šotorom v Iraku pustila tudi jok in domotožje. Spomin na mojo zvezdico je še vedno ostal, moje srce pa se ob njem vsakič znova ogreje. Kot novopečena Italijanka sem doživela marsikaj. Svojo nedolžnost sem izgubila mnogo prekmalu. Zgodilo se je nekega deževnega popoldneva pri mojih šestnajstih, ko sem se pred kapljami želela skriti v nekem skladišču. Bilo je hladno, smrdelo je po vlagi in alkoholu, razlitem po tleh. Kup razbitih steklenic in razmetanih škatel ... Še danes mi je žal, da nisem posumila, da nisem sama, ko sem kar naenkrat vdihnila hlape iz belega robčka ter izgubila zavest. Naslednje jutro me je vse bolelo, po alkoholu sem smrdela tudi sama, prvič po odhodu iz domačega kraja sem se razjokala. Prav tam, sredi skladišča, v kratki majici

in spodnjih hlačkah. Ni me več zeblo, pravzaprav mi je bilo neznansko vroče. Žgal me je čudno pekoč občutek, počutila sem se, kot da sem odpadek. Samo predmet, ki se ga želijo vsi izkoristiti in znebiti. Modrice in občutek razparanega telesa so se zacelili, gnus do sebe pa ne. Čudovita ideja o ljudeh razvitejših držav je tistega jutra začela propadati. Potrebovala sem nekaj močnega, nekaj, kar bi me spet postavilo na noge. Sledili so namreč tedni depresije in izgubljanje volje do življenja, kar me je močno zaznamovalo. Prišlo je do prvih poskusov samomora, kraje, drog, vse, kar mi je dajalo občutek oblasti, me je navduševalo. Končno sem lahko tudi jaz odločala o svoji usodi. Nihče me ni v nič prisilil in za modrice, ki so mi jih zadali kasneje, po tisti noči, sem bila nekako hvaležna. Prigarala sem si jih sama. Vest, ki me je pekla, je bila upravičena. Kriva sem. Končno. Že od prvega dne, ko sem ugledala sonce bohotnega severa, sem se spraševala: smo res nekateri rojeni za beg? Zakaj je v moji domovini vojna, tu pa mir? Nikomur nismo nič storili, to je bilo praktično nemogoče verjeti. Nemogoče je večno trpeti posledice tujih sporov. Verjetno bi si življenje vzela kar tam, sredi pločnika, tistega julija lani, če ne bi prestregla njegovega pogleda. Očarljiv temnooki mladenič me je pogledal. Pa ne na enak način kot ostali, njegov pogled se je srečal z mojim in ni ga odmaknil. Še več, ustavil se je in me pozdravil. Zaljubila sem se, preden sem se dobro zavedala dejstva, da se že več kot pet sekund pogovarjam po italijansko, z Italijanom. Nekaj pa sem se le naučila v teh letih brodnje po neusmiljenem novem svetu. Danes sem srečno poročena. In imam službo, kdo bi si mislil. Robertov oče ima v lasti majhno kavarnico in tam z veseljem delam kot natararica. Kot prava Italijanka se srečujem z vsakdanjimi skrbmi, kot so gneče na cesti ali razmazana šminka in polomljen noht, a kljub vsemu ostajam zvesta sebi. Dnevno pomagam v društvu za pomoč migrantom in jim kot prostovoljka nudim prenočišče. Robertu se je to glede na mojo preteklost zdela odlična ideja. Počutim se polnejšo. Sem človek s svobodno voljo in široko odprta so mi vsa vrata v nove svetove.

Kristina Mihelič, 9. a, najboljšo delo na natečaju v okviru projekta Naša mala knjižnica (KUD Sodobnost)

ŽIVALSKÉ ZGODBE

Račji zajtrk

Je res:

če drugačen si,

slabo se ti godi.

Karkoli narediš,

dobrega ne dobiš.

Nekega dne grdi raček se odpravi,

da si zjutraj zajtrk pripravi.

A ko s pripravo obeda konča,

to njegov bratec izvohlja.

Pokliče še ostale,

račku je hudo,

ko njegov zajtrk jejo,

to pove jim glasno.

»To moj je zajtrk,«

reče na ves glas.

»Nič več,«

mu bratec zabrusi v obraz.

»Ti nam že ne boš ukazoval,«

bratec mu pove.

»Zdaj pa pojdi stran!«

In grdi raček osramočen gre.

Izabela Stres, 7. a

Jutra Mrvar, 7. b

Mišje leglo

V neki luknji na podeželju se je skotilo sedem mišk. Šest jih je bilo belih z rdečimi očmi, a le ena je bila črna kot oglje.

Mineval je čas in prišel je trenutek, ko so miške začele odpirati oči. Zadnja jih je odprla črna. Miške so odraščale in mati miš je zdaj manj skrbela za njih. Pogosteje je odhajala od doma, da bi šla po pšenico, miške pa so ostale doma in se igrale. No, vsaj mati je mislila, da se igrajo, pravzaprav pa so se zarotile proti črni miški, jo dan za dnem zbadale in teple, niso jih dovolile, da bi se igrala z njimi, in to le zato, ker je bila drugačna od njih. Minilo je nekaj mesecev in na kmetijo, na kateri so živele miške, je prišla mačka, ki se je odpravila na lov brž, ko so jih povedali za miši. Bele miške niso vedele, kam bi se skrile in mačka, ki jih je zaradi snežno bele barve hitro opazila, jih je požirala eno za drugo. Le črna se je lahko skrila pred njo v gosto senco za hišo.

Skrita pred mačko si je miška zaradi svoje črne dlake rešila življenje.

Liza Barlovič, 7. a

Miška je gledala mačko

»Oh, kako čudovito je biti mačka,« je vdihnila. Takrat je prišel pes in je začel loviti mačko. Miška je videla, da je hladilnik odprt, smuknila je noter, se najedla sira in rekla: »Kako je prav, da sem miška.«

Lara Alibegič, 2. a

Modri panter

Nekoč je živel panter, ki se je razlikoval od drugih, ker je bil modre barve. Ostali so bili črni. Klicali so ga Modri.

Nekega dne se je Modri odločil, da bo odšel med ljudi. Hodil je in hodil, potem pa je končno zagledal vas. Ko je stopil v vas in so ga ljudje zagledali, so se zelo prestrašili. Stekli so v hiše ter poklicali v živalski vrt. Kmalu so iz živalskega vrta prišli delavci, ki so ga hoteli odpeljati. Ampak Modri jih je napadel. Delavci iz živalskega vrta so ugotovili, da živalski vrt ni zanj.

Odpeljali so ga v posebno zavetišče za modre panterje. Modri je bil zelo vesel in je živel srečno do konca svojih dni.

Voranc Žele Kosirnik, 4. b in Boris Gleb Šavli, 4. c

PUSTOLOVSKI ZGODBI

Labirint

Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnevnega dežja. In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba Beethovnovе `Ode radosti`. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati.

To je opazil deček Bine, ki se je sprehajal po parku. Hitro je odšel domov, da bi sporočil mami in očetu. A mama se je Binetu samo smejala, saj je menila, da je v mestu vse v redu. Bine jo je prepričeval, naj gre ven, si mesto ogleda na lastne oči, a tedaj je skozi vrata stopil Binetov oče. Bine mu je v eni sapi povedal, kaj je videl zunaj. »Si tudi ti videl, kaj se dogaja v mestu, oče?« ga je razburjen vprašal. Oče pa je mirno odvrnil: »Bine, mesto se obnaša čisto normalno, kaj pa govoriš?« Bine je bil zmeden, saj ni vedel, če naj verjame lastnim očem ali besedam staršev. Razmišljanje ga je utrudilo, zato je kar oblečen zaspal. Iz sladkega spanca ga je prebudila močna svetloba. Pred njim je stal sivobradi moški s sivim ogrinjalom. Bine se je prestrašil, se hitro skrnil pod odejo in mižal v upanju, da so to le sanje. Gospod je spregovoril: »Pridi z mano v čudežno deželo Filhambrondijo. Rešiti moraš vaše mesto. Moj bratranec Ferdi je začaral, da bo v vašem mestu vedno pomlad. Samo ti ga lahko rešiš, saj le ti čutiš, da nekaj ni prav.« A Bine je z drhtečim glasom pod odejo rekel: »Zakaj sem ravno jaz tisti, ki mora rešiti mesto? Kako naj vem, da govoriš resnico?« A gospod je brez pojasnila nadaljeval: »Zaupati mi moraš! Lahko prideš z mano v Filhambrondijo in rešiš mesto, lahko pa ostaneš tu in živiš v pomladi.« Bine je počasi vstal iz postelje in gospoda nežno prijel za roko. V hipu sta stala

v majhni hiški in gospod Fradiburk je začel svojo pripoved. »Pred nekaj leti sta v Filhambroondiji živela brata Mokus in Mrakis. Mokus je bil moj oče, ki je bil najboljši vitez v Filhambroondiji in tudi naslednik mojega dedka Rukisa. Mrakis pa je oče Ferdija mojega bratranca. Ker je bil tako zelo sebičen in ljubosumen na mojega očeta, je odšel iz kraljestva in osvojil črno palačo daleč stran. Menil sem, da moramo to sovražstvo pokopati. Zato sem želel biti prijatelj s Ferdijem, a on ni bil zato. Ker pa ni želel uničiti Filhambroondije, saj tudi on živi v njej, se je odločil, da bo v vašem mestu vedno pomlad. Samo en način je, da rešiš mesto. Ta moder diamant moraš položiti na Ferdijev prestol v črni palači. Le tako boš mestu vrnil letne čase. Spremljali te bodo štirje vilinci.« Bine je zmeden stopil za Fradiburkom. Hodila sta po prelepem zelenem travniku in se ustavila pri zeleni hiški, porisani z rastlinami. Gospod Fradiburk je potrkal in vrata mu je odprl možic s špičastimi ušesi. V zlatorjavih laseh je imel venec z zelenimi listi. Binetu se je predstavil kot Labedio, vilinec rastlin. Po kratkem klepetu sta se s Fradiburkom odpravila k modri hiši s prelepim vrtom. hiši. Spet sta potrkala in tokrat jima je odprla majcena vila Marisa, vilinka voda in oceanov. Povabila ju je v hišo, kjer je čakala Varina, vilinka ognja. Vilinki sta jima ponudili piškote in slastni čaj, Bine je bil kar malo žalosten, ko sta morala oditi. Tokrat sta prišla do kraja, na katerem ni stala hiša, temveč le velik, z ograjo obdan prostor. Tukaj so bili zbrani številni vilinci in vilinke, ki so se ob prihodu zastrmeli v Bineta. Do ograde je prišel tudi Anilec gorživalec, ki je ponosno povedal, da razume živali in se z njimi lahko tudi pogovarja. Bine je prespal v bližnji hiški. Zjutraj mu je Fradiburk predal nahrbtnik, v njem pa so bili vrv, knjiga, voda, hrana, oblačila za plezanje in moder diamant. Tudi ostali vilinci so bili že pripravljene za odhod. Na popotovanju so Bineta veliko spraševali o tem, kakšni so ljudje in stavbe pri nas. A ko so ugotovili, da je bolje, da se posvečajo nalogi, so ga nehali spraševati. Hodili so in hodili in prišli do velikih lesenih vrat z napisom: »Za temi vrati je labirint. Če se ne rešiš iz labirinta, ne prideš nikoli več nazaj! Za vstop potegni kljuko na vratih!« Bine je sprva okleval, a potem odločno potegnil kljuko. Zagledal je na stotine prehodov, zidanih iz trdnih opek. Na drugem

koncu labirinta je stala črna palača. Vrata za njimi so se sunkovito zaprla. Kmalu so prišli do razpotja. Niso vedeli, po kateri od treh poti naj gredo. Odločili so se za tretjo. Kmalu se je pred njimi pojavil ogromen zid. Tudi druga je bila napačna. Vrnili so se in odšli po prvi poti, ki je bila pravilna. Hodili so po poti in prišli do vijolične, modrolase pošasti s tremi rokami in tremi nogami. Labeledio je sprožil svoje moči proti pošasti. Pošast se je ujela v velike rastline, ki so jo prijele za noge in roke. Hitro so tekli naprej, preden bi se pošast rešila. Hoja jih je utrudila, postali so žejni in lačni, zato so se odločili za kratek predah. Kmalu so prišli do kock ledu, ki so jim zapirale pot. Hoteli so jih premakniti, a to ni bilo mogoče. Nato se je Bine spomnil, da bi lahko Varina z ognjem stopila led. Varina je poskusila in delovalo je. Led se je začel taliti. Hodili so naprej in prišli do velikega jarka, do roba polnega vode. Kako bodo prišli čez, res niso vedeli, a nato je Marisa sprožila moči v vodo. Voda je počasi izparela in hodili so naprej. A niso prišli daleč, ko jim je pot zaprla naslednja ovira. Velika gorila jih ni spustila mimo. Anilec se je začel pogovarjati z njo. Izvedeli so, da ji je ime Anči in da varuje labirint. Anilec je s prijaznimi besedami Anči hitro prepričal, da jih spusti naprej. Ko pa so mislili, da je ovir konec, se je pred njimi izrisal krog. Na njem je bil zvitek, ki ga je Bine vzel. Glasno ga je prebral in izvedel, da morajo zavrteti krog in odgovoriti na tri vprašanja. Zmotijo se lahko le enkrat. Bine je zavrtel krog in prvo vprašanje je bilo: »Kateri letni čas sestavljajo meseci gruden, prosinec in svečan?« Bine se je poskusil spomniti iz šole ... Kar naenkrat je vzkliknil: »Zima!« Odgovor je bil pravilen in krog se je obarval zeleno. Naslednje vprašanje se je glasilo: »Katere tri ledene može poznamo?« Bine se je spomnil, da je mama o teh možeh pogosto govorila in vzkliknil je: »Sv. Pankracij, Servacij in Bonifacij!« Krog se je obarval zeleno. Naslednje in zadnje vprašane je bilo: »Od kdaj do kdaj traja zima?« Bine je izstrelil: »Od 22. decembra do 21. marca.« Krog se je obarval rdeče in Bine je bil zelo potr. Moral bo dobro razmisliti. Previdno je odgovoril: »Od 21. decembra do 21. marca.« Krog se je obarval zeleno in jim odprl pot. Stekli so proti črni palači. Pred palačo je bila straža. Marisa in Varina sta jo zamotili s svojo lepoto, Bine, Labeledio in Anilec pa so smuknili

noter. Prišli so v sobano, v kateri je bil prestol in se skrili za steber, saj je bil v sobani Ferdi. A Bine se prav nič ni bal. Pogumno je stopil pred njega in mu rekel, naj mestu vrne letne čase. A Ferdi se mu je le glasno zakrohotal, vstal in rekel: »Za to mi boš moral vzeti prestol!« Takrat sta se izza stebrov prikazala Labedio in Anilec ter začeli teči proti prestolu. Z mečema v rokah sta se bojevala s Ferdijem, Bine pa je izkoristil trenutek Ferijeve nepozornosti, stekel proti prestolu in pritrdil diamant v luknjo na njem. Ferdi je med kričanjem globokega neeeeeeee izginil. Po vrnitvi jih je z velikim nasmeškom na obrazu pričakal Fradiburk. Objel je Bineta in se mu zahvalil. Podaril mu je uro, s katero se bo lahko kadarkoli vrnil v Filhambrendijo. Vendar je moral obljubiti, da ne bo nikomur povedal za prečudovit kraj. V trenutku se je znašel doma in ko je prišel iz sobe, sta bila tam njegova starša. Izmenjujoče sta spraševala, kje je bil in ali je v redu. Bine je odgovoril le: »Oprostita, mislil sem, da so prišli roparji, zato sem se skril pod posteljo.« O svoji pustolovščini v Filhambrendiji pa je molčal, tako kot je obljubil Fradiburku.

Tanja Gajanović, 6. b

Bela Pak, 9. b

Brodolomec

John Traylor je kot član posadke na ladji Mnore plul že dvanajst let. Pri rosnih osemnajstih letih je zapustil svoj rodni kraj Helsinki na Finskem in se z vlakom odpeljal na Portugalsko, kjer je najprej naredil izpit za mornarja. V Lizboni je spoznal prijatelja po imenu Greg, ki je prihajal iz Kijeva.

V isti klapi sta pri devetnajstih letih naredila izpit in kot neločljiva prijatelja vstopila med posadko na ladji Mnore, ki se je ravno pripravljala na odhod. Ladja, na kateri sta se pobiča peljala, je bila namenjena v Salvador in je prevažala 52 lesenih sodov deviškega olivnega olja in nekaj potnikov. Prvi dan po odplutju je bilo vse mirno, nebo je bilo jasno, vetrc je rahlo pihljajal in John ter Greg sta gledala čez palubo naokoli. Ta dan so naredili okoli 23 milj. Vedela sta, da so približno 12 milj oddaljeni od Afrike, saj je kapitan ravnokar s pomočjo sekstanta izmeril dolžino od celine. Sonce je pripekalo, zato sta se šla fanta malo pohladi v podpalubje. Večerilo se je, začelo je močnejše pihati. Oblaki so se začeli zbirati. Ponoči ni mogel nihče spati, saj so se bali, kaj se bo zgodilo. Kar naenkrat je zagrmelo in ulil se je dež, zelo močno je pihalo in vsi mornarji so zdrveli na palubo. Hitro so začeli zvijati jadra in pospravljati vrvi. Še enkrat se je zabliskalo in močno zagrmelo. Tokrat je strela udarila v srednji jambor, ki se je prelomil kot vžigalica. Nihče več ni spal. Vsi so hitro pomagali pri reševanju potnikov na rešilne čolne. »Ladja se potaplja, reši se kdor se more«, so kričali mornarji. John in Greg sta skočila v čolniček in s seboj vzela tudi fanta z imenom Lid. To je bil zadnji čoln, ki je odrinil od barke. Ta se je čez nekaj trenutkov potopila. Bilo je jutro, ko je čolniček nasedel na mivko v plitvini. John, Greg in Lid so skočili iz čolna in si v jutranji zarji ogledovali otok, na katerega so priveslali. Nad njimi se je vzpenjalo pobočje. Lid se je ponudil, da gre nasekat drva za kres, ki naj bi ga zanetili na vrhu pečine. John in Greg pa sta šla raziskat otok. Na srečo so v čolnu odkrili tudi staro dvocevko in nekaj nabojev.

Prodirala sta v gozd. Greg je z mačeto delal čistino, John je za njim opazoval, če se kje zgane kakšna žival, da bi jo lahko ujela za zajtrk. Kmalu sta na veji zagledala opico in jo ustrelila. Ko sta prišla iz gozda, sta videla, da je Lid že postavil kres na hribu, pod njim pa zakuril majhen ogenj, na katerem bi lahko skuhala zajtrk. Ko so se ravno odpravljali k jedi, je Greg zagledal ladjo na obzorju. Brž so stekli na skalo in zakurili kres. Kot je bilo videti, jih je ladja opazila, saj je obrnila svojo smer in zapeljala k otočku. Sto metrov pred otočkom se je ustavila in poslala čoln po fante. Šele ko so že bili na krovu, so si oddahnili.

Ladja je bila ravno namenjena v Lizbono, od koder so izpluli. Ko so prišli v Lizbono, so se naučili, da morje ni varno, toda jih je še naprej močno vleklo v širno modrino.

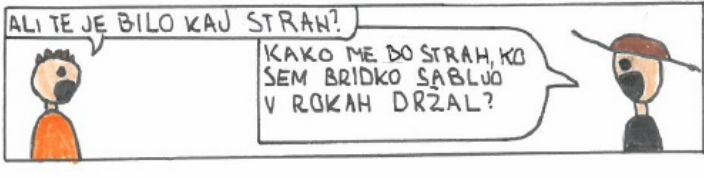
Vinko Kosten, 6. c

Filip Kukovec, 7. c

Za konec pa še strip o Krjavlju

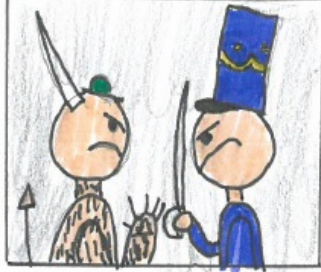
KAKO JE KRJAVELJ S HUDIČEM OPRAVIL

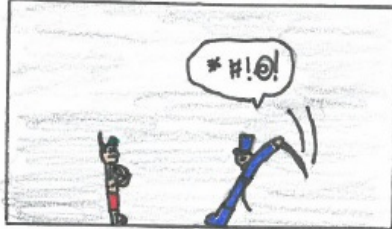
NO, POTLEJ JE TISTA POSAST
ALI TISTI PEKLENSKI SKRAT PLE-
ZAL GORI OB BARKI PRAV NA GLAS:

KO JE NA VRH PRIŠEL, SE TI
JE POSTAVIL IZ OČI VOČI.

SVEJA MAMKA BOŽJA, SEDEM
KRIZEV IN TEŽAV SEM
DEJAL, PA SEM ZAVZDIGNIL
SABLJO, PA...

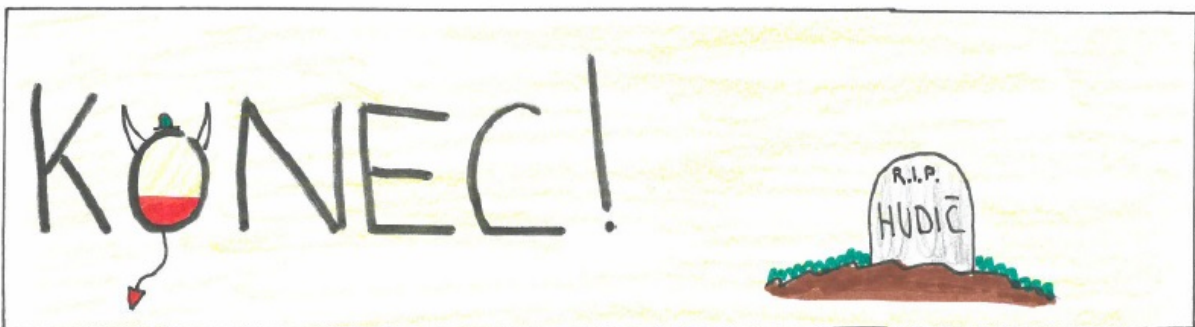
SEM ČEZ GLAVO MAHNIL IN UDARIL:

PA SEM GA PRESEKAL! SAMEGA HUDIČA!

← KAKO PA VEŠ, DA SI GA? →

KAJ NE BI VEDEL SAJ JE DVAKRAT
PADLO! PRVIČ JE REKLO ŠTABUNK DRUGIČ
PA ŠTR-BUNK!

BOJAN BRDAR TURK, 6.C 2018/19

Avtorji in avtorice literarnih prispevkov:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Mentorice avtorjev in avtoric:

učiteljice Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Avtorji in avtorice likovnih del:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Izbor likovnih del:

Marija Murenc

Avtorica naslovnice:

Tjaša Hafner Korošec, 7. a

Urejanje in oblikovanje glasila:

Klasja Zala Kovačič

Literarno glasilo najdete:

v šolski knjižnici, na spletni strani šole in na oglasnih deskah v šoli

Ljubljana, junij 2019